

פריסבי, אני ומה שבינינו

מאת: ענבל שלומי-שיר

צפיתי בסרטוני הפריסבי. אני מוכרחה להודות שהסרטון היחיד בו צפיתי מתחילתו ועד סופו היה הסרטון בו הפריסבי נזרק לסלים ופחים בדרכים, ספק יצירתיות ספק מופרעות. שמחתי לראות שהוראות המטלה שופצו ודויקו מהסמסטר שעבר וכן שחלק מהסרטונים מתעדכנים.

צלחת הפריסבי מעולם לא סקרנה אותי. גם בתור ילדה "חולת" ספורט מושבעת, הרודפת אחרי כל כדור שנלכד, לרוע מזלו, בשדה ראייתה, הפריסבי לא קרץ לי. חיינו זה לצד זה כשני קווים מקבילים שלא ייפגשו לעולם.

בסמסטר שעבר, השאיר עלי משחק הפריסבי רושם נהדר, משחק עם הגינות ספורטיבית בבסיסו, מצד אחד אין רשת שמפרידה בין הקבוצות ומן הצד השני אין מגע גופני, קבוצה מוסרת ליריבתה את הצלחת ע"מ להתחיל במשחק, נשים וגברים, מבוגרים ונערים חולקים את אותו המגרש.

היום אני מבינה, שהרבה מהחוויה החיובית שחוויתי קשורה בחבריי לכיתה. חבריי לכיתה, שיחיו, הם ספורטאים ואתלטים, רעבים לניצחון, ועם זאת ידעו לשמור על הגינות וכבוד אחד לשני במהלך המשחק. הרגשתי שאכפת להם ממני ושהם לא "ימכרו" אותי תמורת הבקעת שער. היום, כשאני חולקת את המגרש עם סטודנטים לא מוכרים, קצת יותר ילדותיים והרבה יותר תחרותיים, כאלה שהברכיים הפצועות שלי רועדות לשמא המחשבה כי יקפצו עלי בדיוק ברגע בו אני באוויר ויחזירו אותי בהינף יד (או רגל) לחדר הניתוח.

אני מבינה שהרבה מהכיף ומחוויה חיובית קשור לעמדה/מעמד שלי בחברה החדשה וכן לאופייה של החברה הזו. הדבר הכי עצוב בכל הסיפור הזה, הוא שאני מרגישה שהקבוצה החדשה שנחתתי לתוכה, היא סוג של מראה עבורי. מראה איומה כמו מעלית בבית חולים, אשר אור הפלורסנט שלה לא מרחם וחושף כל קמט ופצעון קטנים, שעדיף היה אילו לא הייתי מודעת לקיומם.

במהלך השיעור אני רואה את עצמי, רוצה להצליח, רוצה לנצח, מוכנה למכור גם את דודה שלי העיקר שהסנוב ההוא מהקבוצה השנייה לא יעשה נקודה. הפוסל במומו פוסל, אמר אדם חכם וצדק. יאמר לזכותי, שאני עובדת עם המראה הזו ומנסה "To be the change that I wish to see in the world" כמו שאמר מהטמה גנדי המופלא, אבל זה לא תמיד פשוט והיצר החייתי לא עושה חיים קלים. להיות כל היום בחברת אנשים בעלי קווי אישיות הדומים לשלך, זו אינה משימה פשוטה, אך ברגע שישנה מודעות ומוכנות לעבודה עצמית, זוהי מתנה.

קראתי את המטלה שהגשתי בסמסטר שעבר. המחשבה הראשונה שחלפה במוחי, הייתה, כמובן, לשפצה קלות ולהגיש אותה, אבל, פתאום, המילים כבר לא היו כל כך מדויקות, השפה לא מספיק קולחת וקיטונות של ביקורת החלו להישפך... החלטתי לצרף קטע קצר ממנה שעדין מדבר אלי: "יש משהו בפעילות גופנית, שקשה לי לתרגמו למילים, אנרגיה שפורצת ממך, הכול מתגמד, וכל מה שנתר הוא אתה והצלחת ועוד כמה משוגעים כמוך שרצים על הדשא, כאילו שם שם טמונה החשיבות האמתית של החיים... הפריסבי למשך שעה שלמה הוא כל עולמם..." ברגע שאני הופכת להיות "בוגרת" וקצת פחות רוצה לנצח, משהו באש המחיייה הזו שהיא תמצית הספורט עבורי, מעט

כבה. כשאני לא כל כולי בתוך המשחק וברצון לנצח, אני שומרת על עצמי מפגיעה, אבל מאבדת משהו מהמשחק, מהנוכחות שלי בו.

להצליח להיות נוכח בחייך שלך זוהי מתנה גדולה, לא כולם זוכים לה. אני זכיתי, כשאני על המגרש, אני באמת חיה, ועם זאת, אני מאמינה שאפשר לרצות לנצח בכל מעודך ועדיין לשחק בהגינות. ובעודי כותבת שורות אלה אני מבינה שהחמרתי עם עצמי, הם באמת מראה עבורי, המראה הזו מראה לי כמה אני רוצה לנצח, אבל המראה הזו גם מזכירה לי את הערכים עליהם גדלתי ושההגינות היא זו שהופכת גם את התחרות הכי חשובה להרבה יותר מהנה והרבה פחות מתסכלת.